

Kerstdiner in de Schildershoek in Den Haag.

Het ging niet meer met moeder. Het geestelijk aftakelingsproces sloeg langzaam steeds meer gaten in haar korte termijn geheugen. Ze zag gevaarlijke mannen 's avonds door de kieren van haar overgordijn en wilde haar vriendin bezoeken die al een jaar dood was. Ze keek graag naar de televisie, maar als ik haar opzocht stond de Turkse zender aan of pronkte het testbeeld met die zenuwen icoontjes. Af en toe straalde er angst uit haar ogen alsof ze opzag tegen de toekomst.

Gelukkig was er voor haar na lange tijd een plaats in het verpleeghuis De Schildershoek in Den Haag. Mijn vrouw en ik brachten haar met een busje er naar toe. Door alle publicaties over het verpleegwezen waren de verwachtingen niet hoog gespannen, maar mijn somberheid hield op toen de tweede automatische schuifdeur open ging. Een en al helderheid, vriendelijkheid en zorg omhulden ons. De helpsters en verzorgsters die door hun hoofddoekjes hun moederland verklapten, konden wat mij betreft model staan voor het hele Nederlandse zorgapparaat.

We mochten een week voor Kerstmis in de recreatiezaal tussen twee en vijf een kerstdiner mee genieten. De kerstboom pronkte dominant in de hoek. De zaal vol met korte termijn geheugens had volgens mij opgeteld een geldigheidsduur van nog geen uur, maar de sfeer die er hing bleef nog lang als mooie muziek in mijn hoofd hangen. Natuurlijk was er een levensechte pianist die netjes in zijn zwarte pak een medley van kerstliedjes ten gehore bracht. Niemand bekommerde er zich om dat hij wel eens van een toetsje af gleed, want het applaus klonk net zo overdonderend als bij Wibi Soerjadi in het Concertgebouw.

Moeder frommelde plotseling vier overgebleven aardappelkroketjes in haar kerstservetje. Toen ik haar verwonderd aankeek, zei ze verontschuldigend dat die voor de vogeltjes waren. 'Die hebben ook niet om het leven gevraagd', voegde ze er aan toe. En dat was een wijze uitspraak van een moedige vrouw.

Klaas de Graaff Nuenen